

SVOBODNA SLOVENIJA

AÑO XXXIII (27).

Štev. (No.) 11

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES

14. marca 1974

Solženicin

Sovjetski pisatelj Nobelov nagrajenec Aleksander Solženicin je v tem trenutku gotovo ena najimenitnejših imen na svetu, o katerem govori vsa svetovna javnost in se živo zanima za njegovo usodo že vsa ta dva meseca po novem letu. Francoski pisatelj Malraux je odločno napisal: „Je eden največjih sodobnih ljudi, ki ga moramo občudovati.“ Zanimivo pa je, da je slovenski publicist D. Rupel napisal besede, da je doba, ki jo zdaj živimo naravnost: Tisočletje Solženicina! Zanimivo zato, ker je ta oznaka zadela na odpor v Ljubljani sami in se je Zagreb postavil z Vjesnikom celo v vrsto tistih, ki Solženicina obrekujejo kot „brez značajnega pamfletista“ (pač zelo brihten ta novinarski napadač Željko Brista! — ter je pričakovati, da se bo Beograd oficijelno postavil v tej zadevi celo na stran Sovjetije! Postal je tako „svetovno znamenje, kateremu se bo nasprotovalo.“ pa seveda ga tudi občudovalo.

Zdaj ko ga je Sovjetska zveza poglala nasilno za meje domovine v izgnanstvo, ga vabijo na vse strani, da bi se udomil pri njih: norveška vlada ga vabi k sebi, Amerika mu ponuja profesorsko mesto na univerzi, drugi v knjižnicah, v Venezueli so javno manifestirali zanj, Švica pa si šteje v čast, da si je izbral njo za sedanje bivanje. In zakaj vse to? Zato ker je Solženicin postavil s svojim nezlomnim značajem in svojo nepodkupljivo resnicoljubnostjo ter svojo veliko literarno umetnostjo lik junaka resničnega „heroja današnjih dni“, kot jih ni veliko. Morda še njegov prijatelj in soborec sovjetski akademik Saharov, „oče sovjetske hidrogene bombe“, s katerim stojita v isti vrsti borec za pravice človeka v deželi največje protičloveške tiranije, ki pa ima namen zajeti ves svet in ga podjarmiti nasilju nad svobodo vesti, mišljenja in človeškega dostojanstva.

Solženicin je oktobra 1973 zapisal, ko je pričakoval napada na svojo fizično osebo: „Če pade od kod udarec name in ostanem živ, zagotavljam vam, da bom ostanek življenja in svoje pero posvetil temu, da bi morilice ne triumfirali, temveč propadli.“ Pa to ne misli samo na nameravane morilce svoje lastne osebe, temveč cilj njegove borbe je, ne pustiti triumfirati morilcem ruskega naroda ne drugih narodov, ki jim je marksizem pripravil v zadnjem polstoletju hekatombe genocidov. Vsi njegovi romani od Ivana Denisoviča preko Rakastega oddelka, Prvega kroga, 14. avgusta do Otočja GULAG, izišlega v Parizu zadnje dni lanskega decembra, imajo za vsebino, odkriti svetu nečloveško ravnanje s pripadniki drugačnega mišljenja in z nasprotniki sovjetskega komunizma v Stalinovi dobi koncentracijskih taborišč.

Zadnja njegova knjiga Otočje GULAG je opis živih dogodivščin pri iz koncentracijskih taborišč v l. 1930 po vsej Sovjetiji, ko je bilo 129 „lagerjev“ in je bilo v njih do 15 milijonov „sužnjev“. Ko se je režim polastil enega rokopisa, ki ga je imela tajnica, katera si je potem sama vzela življenje, se je pisatelj takoj odločil, da izda drugi primer v Parizu. Še prej pa je napisal pismo ruskim pisateljem in občinam, „naj ne sodeluje z režimom, na katerem temelji sovjetski sistem.“ Istočasno pa je napisal pismo tudi najvišjim sovjetskimi vodjem, ki je prišlo šele te dni v javnost, v katerem najprej predstavi režimu, da je bilo 66 milijonov ljudi iztrebljenih v Sovjetski zvezi iz razrednih, ekonomskih in političnih vzrokov od trumfa revolucije 1917 do zdaj. Torej ne zaradi vojne, temveč zaradi komunističnega sistema, ki je uničeval načrtno buržoazijo, kulake in politične nasprotnike. Zadnji Vestnik slovenskih protikomunističnih borcev prinaša opis dveh takih genocidov v Ukrajini v l. 1931—34, ko je samo zaradi kolektivizacije podeželja do 8 milijonov dobro stoječih kmetov-gruntar-

„DUHOVŠČINA NAS OVIRA“

Prijatelj iz Nemčije mi je poslal izrezek iz ljubljanskega „Tovariša“ z dne 10. decembra lanskega leta, v katerem je objavljena reportaža o zdomcih. Sredi dolgovnega članka se nahaja slika režimskega agenta med izseljenci, nekega Gerjoviča, in pod to sliko so zapisane naslednje njegove besede: „Slovenska duhovščina nas ovira pri delu.“

Prijatelj mi v zvezi s tem pismom piše, da je zvečer v gostilni pri večerji slovenskim sezonskim delavcem pokazal članek s sliko Gerjoviča in njegovo izjavo o duhovščini, ki da ovira režimske agente pri njihovem delu. Tedaj je eden izmed prisotnih sezonskih delavcev vzkliknil: „Le kako je mogoče ovirati pri delu nekoga, ki nič ne dela? Ali je morda kdo kaj slišal, da deluje med izseljenci neki Gerjovič?“ Te in podobne opazke so padale na račun Gerjoviča in drugih režimskih agentov, ki se med delavci sploh ne prikažejo, ampak obstoja vse njihovo delo samo v pobiranju mastnih dnevnih in obiskovanju zabavišč.

Nato — nadaljuje prijatelj — se je med prisotnimi razvil razgovor. Kdo v resnici dela za zdomec in kdo koga ovira pri tem delu. Mladi delavci, vzgojeni doma s predsodki zoper duhovščino, so priznali in poudarili, da je edini, ki prihaja med sezonske delavce in druge izseljence — duhovnik“. Redno prihaja, — je dejal eden izmed navzočih — naj bo lepo ali grdo vreme, govori nam v našem jeziku, prinaša tolažbo, nas potoča, krsti naše otroke in tudi spremlja na zadnji poti. Je edini, ki nam pripravljala lepe prireditve, tudi družabne, da se poveseimo in pridemo skupaj z rojaki iz bližnjih in daljnih krajev. Je tudi edini, ki nam prinese kako lepo knjigo in razdeli med nas „Našo luč“.

Pa se je — piše prijatelj — oglasil

jev prišlo ob življenje. To je nečloveški sistem, ki se ne ozira na človeka in ga pohodi kot mravljjo, če ne gre v njegov račun. Zdaj je Solženicin imel pogum vreči to v obraz odgovornim za usodo Sovjetske zveze, ter jim je odločno zavpil: „Odvrzite že s sebe to marksistično srajco, potno, namočeno s krvjo, srajco, ki ne pusti našemu narodu dihati, kajti pomeni mu kri teh 66 milijonov oseb!“ Tudi to jim pove: „Kremelj more rešiti Rusijo, če dovoli ljudem državljanske svobode, svobodo tiska in vere, vesti ter svobodne volitve, v katerih kandidati ne bi bili komunisti... Naj puste komunizem Kitecem, ki grozi Sovjetiji z ideološko vojno, ki bi bila najdaljša in najbolj krvava v človeštvu. Trajala bi 10 do 15 let, katere konec bi pomenil tudi konec ruskega naroda. In to samo zaradi ideologije, ki je že zdaj mrtva. Zaradi ideologije, ki je bila prenesena k nam od zahoda (Marx je bil Nemec) in je vzburla in izmučila naš narod.“ Konča pa pismo: „Sem prepričan, da se bo naš narod naglo opomogel od te bolezni in zaupam, da se bo to zgodilo prej, kakor pa bi bilo. Prepozno.“ Zahteva še prekinitev kolhoznega sistema (prav tistega, za katerega vpeljava je Stalin žrtvoval milijone življenj!), ker se je izkazalo, da ni uspel, kajti „v 46 letih ko nam vlada marksizem imamo sedaj pomanjkanja 20 milijonov ton žita.“

Kar je povedal v teh pismih, je umetnostno opisal v dokumentiranem romanu o „koncentracijskih taboriščih“ za časa tik pred drugo svetovno vojno. In s takim tiranom se je povezala zahodna demokracija, ki sta jo vodila Churchill in Roosevelt, o katerima pravi, da so ju ti zaporniki imenovali naravnost „budali“. Zavzel se je za generala Vlaseva, ki je hotel osvoboditi Rusijo te tiranije, pa so ga AA vrnili „krvniku“. S tem je — lahko bi rekel — dal priznanje tudi našim domobrancem, ki so jim za borbo proti komunistični tiraniji prav takšno usodo določili zahodni nespametni državniki. Vsem je znano, da je pozneje Churchill priznal, da je napravil največjo napako s pod-

starejši rojak, politično razgledan, in je pripovedoval navzočim, kako v resnici jugoslovanski komunistični režim ovira duhovščino pri njenem delu ne samo v domovini, kar je itak vsem znano, ampak tudi izven meja Jugoslavije. Posluhuje se vseh mogočih načinov, da bi nasprotoval z duhovščino. Če le morejo organizirajo režimske organizacije v tistem času, ko je oznanjena slovenska maša, kak izlet ali piknik — navadno z zelo klavnim uspehom. Na nekatere duhovnike, zlasti redovnike, pritiskajo, da bi sodelovali z domačimi komunističnimi oblastmi.

Ob branju tega pisma sem pomislil, kdo vse je v zgodovini oviral slovenskega duhovnika pri njegovem verskem, kulturnem, političnem, socialnem in gospodarskem delu. Bilo je to tuje plemstvo, verski reformatorji, ki so nam hoteli vsiliti tujo vero, razni tuji deželni in mestni stanovi nemški, italijanski in madžarski šovinisti, liberalizem prejšnjega stoletja, razne protikatoliške usmerjene vlade in nazadnje najhujši nasprotnik vere in duhovščine-komunizem. Kljub vsem viharjem je slovensko ljudstvo ostalo zvesto veri, zaupalo svojim duhovnikom in se znalo reševati umetnih ovir, ki so jih gradili nasprotniki vernega slovenskega ljudstva.

Vsa starejša slovenska izseljenska zgodovina je tesno povezana z imeni duhovnikov: Kastelica, Grimsa, p. Ambrožiča, p. Zakrajška, Janeza Hladnika in nešteti drugih zvestih in poštenih prijateljev slovenskih izseljencev. Tudi danes v zdomstvu je med političnimi emigranti lakor med sezonskimi delavci naravnost izgledno aktivna slovenska duhovščina, kar bo morala priznati vsaka objektivna zgodovina.

Sm. R.

piranjem Tita in njegovega sistema, ki je bil v vsem kopija teh Stalinovih genocidov, tako drastično in dokumentarno odkritih sedaj pred vso svetovno javnostjo.

Kdaj bodo naši Stalinovi opričniki iz tega časa priznali svojo veliko zmotu, ko so zakrivali, da so njih zapeljanci „umirali s Stalinovim imenom na ustih“ in si želeli — po Kardeljevi ponudbi — samo eno veliko izpolnitev: popolno in dokončno vključitev Slovenije v to in tako Stalinovo Sovjetsko zvezo? To zmotu je priznal Djilas. Nekaj takega je priznal v pesniški obliki Koebek, ko opisuje kako z navdušenjem je preskakoval revolucionarne ovire, zdaj pa, ko se je čas revolucije unesel, se „ne more več spomniti, kaj je tedaj iskal?“ Morda se spominja kaj je našel? To Stalinovo nečlovečansko tiranijo, ki jo obsoja Solženicin v tako dokumentiranih romanih in svojih poslanicah in z vsem svojim občudovanja vrednim zadržanjem.

Solženicin je s svojim pogumom v Sovjetiji postavil resničnega „heroja“, kakor ne pokaže vsak obtoženec zločina „izdaje domovine“ pod komunizmom. Da ga ni zadela smrt že tam, je vzrok tudi svetovna solidarnost s tem velikim pisateljem, kajti — predstavniki severnih evropskih držav, so izjavili, da bodo zapustili pogajanja za Evropsko varnost, ki si jih Sovjetija tako želi, v primeru, če se Solženicinu kaj zgodi. Ubili ga niso, pač so ga ranili bolj kot bi ga s smrtno. Toda kakor je Solženicin preziral smrt pod zavestjo svojega poslanstva, tako bo tudi prenesel izgnanstvo, ki mu po sedanjih izjavah pomeni „po urah dela doma silencijum“, kajti njegovo globoko prepričanje je: „Lahko me ubijejo, ne morejo pa ubiti resnice.“

In ta stoji v vsej jasnosti pred nami, za večnost postavljena v knjige po zaslugi Solženičinega peresa heroizma.

Če ne tisočletje, vsaj letošnje leto stoji doslej na vsem svetu v znamenju Aleksandra Solženicina, njegovega boja človeka proti tiraniji nečloveškega komunističnega sistema, duha proti nasilju.

Tine Debeljak

La tumba cambiada

Cuando el joven estudiante de filosofía Jan Palach (21 años) sacrificara su vida por la libertad, inmolándose el 20 de enero de 1969 en signo de protesta contra la invasión de su patria, Checoslovaquia, por las tropas soviéticas, y fuera enterrado en el cementerio de Olshany (en Praga), su tumba se convirtió pronto en un verdadero santuario donde convergían multitudes de patriotas eslovacos y checos, especialmente jóvenes, para encender velas y formular votos de servir hasta el sacrificio de sus vidas, como hiciera el joven Jan, por la libertad de su oprimida patria.

Ante el cariz que iban tomando estas manifestaciones, los ocupantes rusos y sus lacayos locales urdieron una estratagema para eliminar esos eventos urticantes. Primero se empleó la fuerza pública para impedir las concentraciones masivas; pero las refriegas que se producían daban mayores bríos a los jóvenes y creaban nuevos motivos de irritación. Ese no era el camino indicado. Por ello comenzaron a estudiar el ejemplo de otros medios o estratagemas. Después de unas semanas de análisis hallaron finalmente, al parecer, la solución ideal. Al amparo de la noche fue exhumado el cadáver de Jan Palach, el cual fue trasladado a un lugar desconocido, y el 22 de octubre de 1973 fueron enterrados en el lugar de la antigua tumba los restos de una mujer llamada María Jedliczkova.

Es así que los peregrinos que desde entonces intentan rendir su homenaje a Jan Palach se encuentran con la tumba de la virtualmente desconocida Jelickova, no obteniendo de las autoridades del cementerio ninguna información sobre el lugar donde fueran trasladados los restos del joven héroe checo. Más aún, existen serias sospechas de que dichos restos habrían sido destruidos y diseminados para que nunca más puedan ser localizados.

De esta manera los ocupantes rusos y sus esbirros locales pretenden deterrar vanamente el recuerdo de uno de los más queridos héroes modernos del pueblo checoslovaco.

Slovenec naj bi bilo čim manj

ŠIVALNI STROJ NAMESTO OTROKA

Leto 1974 je bilo proglašeno za leto mednarodnih posvetov o vprašanjih rasti oz. omejevanja rasti prebivalstva. Temu se reče s tukjo „populacijska politika“. Kdor je študiral latinščino ali zna italijanščino, bo že vedel, da besedi „populus“ in „popolo“ pomenita narod, ljudstvo, prebivalstvo na sploh.

V Sloveniji, kjer so tukje zelo v modi, bodo zato imeli, kakor poroča ljubljansko „Delo“ (9. 2. 1974, str. 17) prihodnji mesec v Ljubljani „velik slovenski posvet o populacijski politiki prebivalstva“. „Delo“ nadalje napoveduje, da „bo ta posvet poskušal na znanstveni ravni izoblikovati predloge za slovensko populacijsko politiko, o kateri doslej skoro ne moremo govoriti“.

Za kakšno „znanstveno“ raven gre, lahko slutimo, če preberemo izvajanja inž. Staneta Kraševca v isti številki „Dela“. V pogovoru z Delovim poročevalcem omeni najprej Marxa in Engelsa, ki da sta se že v svojih zgodnjih delih bavila z vprašanjem prebivalstva in ugotovila, da „če bo zemlja nekoč prenaseljena, bo samo socialistična družba sposobna zavestno omejiti rast prebivalstva, in to po zaslugi visoke zavesti in kulture ter zato, ker je ne bo oviral kapitalistični sistem konkurence.“

Potem se je inž. Kraševce obširno razgovoril o buržuaziji, kapitalu, načrtovanju družine, kontroli rojstev. Nazadnje pa se je povrnil k temi o slovenskih vrašanih in se spravil na grešnega kozla, ki je komunizmu tako drag na slovensko duhovščino seveda. Dejal je:

„Spominiam se časa, ko je tudi naša duhovščina s prižnic rohnela zoper „bela krava“ abortusov in ko so vladari hoteli „za botrčke dvašestemu (pravilno desetemu op. ur.) otroku iz preprostih družin.“

Če so duhovniki „rohnili“ zoper snlav, so storili le svojo dolžnost božjega glasnika: če pa so vladari kot kralj Aleksander I. bili za botra desetemu otroku, tudi niso storili nič slabega. Gotovo je bolj častno dati priznanje materi, ki je rodila deset otrok, kot pa materi, ki jih je deset že pred rojstvom v svojem telesu umorila.

Inž. Kraševce nato na prav svojski način prikaže akcijo za številne otroke. Tako pravi:

„Vsi imperialisti in fašisti so bili vedno in povsod zagrizeni apostoli čim številnejših porodov, ker so hoteli povečati prebivalstvo matične dežele in ker so potrebovali topovsko krmo in ceneno

delovno silo. Z dvigom življenjskega standarda in prosvete se je začel širiti po Evropi zavesten prehod na maloštevilno družino (Einkindersystem). Cerkvene ovire za ljudsko kontrolo rojstev so začele izgubljati učinkovitost. Zato je začela buržuazija prehajati na vedno ostrejša zakonske in policijske ukrepe. V Prusiji so hudo kaznovali že samo poskus splava, čeprav se ni posrečil. V Franciji, Italiji in Nemčiji sta bila splav in celo kontrocepcija, „smrtni greh“ zoper boga (z malo pisano! op. ur.) in državo... Ker je taka zakonodaja tepla samo delovno in revnejše prebivalstvo, so jo socialisti žigosali za socialno krivično, ženam in družinam škodljivo ter v bistvu diskriminacijsko.“

Po vsem sklicevanju na „dialog“ in vsem protokolom navkljub si inž. Kraševce ne pusti vzeti priložnosti, da ne bi slovenske duhovščine postavil ob stran vseh imperialistov in fašistov, ki da so bili zagrizeni apostoli čim bolj številnih porodov, zato da bi bilo dovolj topovske krme in cenene delovne sile. Ta boj po njegovem v Sloveniji še vedno ni končan, saj prihaja še vedno do „reakcionarne-ga pridiganja zoper abortus“.

Potem pa na ganljivo preprosto način reši vsa zapletena vprašanja rasti prebivalstva z ugotovitvijo: „Ni v prid ne matere ne družine in ne umrlih otrok samih, da mati rodi sedem otrok, od katerih ji štirje umrjejo. Ko uvidi, da je rodila otroke in zaman trpela in da bi z denarjem, ki je šel za „angelčke“ (!) lahko kupila šivalni stroj, bo za načrtovanje družine. Zato grede tako Indija kot Kitajska in celo Indonezija (zakaj ta „celo“?, op. ur.) na omejevanje rojstev.

„Šivalni stroj“ pove vse. Pove, da tiči inž. Kraševce še vedno, nerešljivo v predvojni razmerah, ko je šivalni stroj res dosti pomenil. Pove pa tudi, kako potrošniško gleda na človeško življenje in na človeško osebnost. Štirje otroci manj, en šivalni stroj več, to je njegova magična formula, s katero naj bi se rešilo vse probleme rasti prebivalstva.

Če bo mišljenje inž. Kraševca prihodnji mesec prevladovalo na „velikem slovenskem posvetu o populacijski politiki“ v Ljubljani, bo res ta posvet na „izredno visoki znanstveni ravni“. Če drugega ne, bo dosegel vsaj to, da bo Slovencev še manj kot jih je še sedaj. Na veliko veselje sosedov Jugoslavije seveda.

I. S.

NOV ZAPLET NA BLIŽNJEM VZHODU

SIRIJA ORTOŽUJE EGIPET

Močno razočaranje so doživeli v Washingtonu, ko so ugotovili, da Kissingerjeva pomirjevalna politika na Bliznjem vzhodu ni uspela s Sirijo, ki spet grozi z vojnim spopadom z Izraelom.

V arabskih vrstah je prišlo do resnega razkola v zvezi s petrolejskim bojkotom Severne Amerike. Kissingerjevo skupno pregovoriti egipčanskega diktatorja Sadata, da je pristal na to, da bo vplival na druge arabske države, naj prekinje petrolejski bojkot ZDA. V ta namen je Sadat vztrajal, naj bi bila zadnja konferenca arabskih držav v Kairu, namesto v Tripoliju v Libiji, da bi lažje kontroliral potek razgovorov. Do konference med Arabci je prišlo, toda se je ni udeležila Libija in še nekatere druge arabske države, ki so enako odklonilno razpoložene do ZDA. Zaradi odsotnosti omenjenih arabskih držav ni v Kairu prišlo do nobenega sklepa ter so nov sestanek napovedali za sredo, 13. t. m., tokrat v Libiji.

Opazovalcem je bil takoj razvidno, da gre za poseg, ki ga je v razmere na Bliznjem vzhodu posebno napravil so-

vjetski zun. minister Gromiko, da bi Kissingerju prekrizal načrte o izraelsko-sirijskem premirju. Položaj med Sirijo in Izraelom se je tako zaostрил, da je Izrael poslal težke tanke na višavje Golan nasproti Siriji, na točko, ki je najbližja Damasku. Izraelski zun. minister Eban pa je odletel v Washington na posvetovanje.

Sirijska je medtem obtožila egipčanskega diktatorja Sadata, da ji je preprečil zmago nad Izraelom, ko je svojevoljno pristal na premirje z Izraelom. Istočasno je sirijski obrambni minister izjavil, da Siriji ne preostaja drugega, kakor nov spopad in poraz Izraela.

Ves svet, zlasti pa Zahodna Evropa in ZDA, pozorno zasledujejo nov zaplet razvoja na Bliznjem vzhodu. Upajo pa, da je neenotnost med Arabci garancija, da do splošne vojne na Bliznjem vzhodu tokrat ne bo prišlo. Brez opore Egipta, ki ima oči že uprte v ponovno odprtje suezskega prekopa in milijone dolarjev, ki mu jih prekop lahko nudi, je vsak spopad na tem področju za Arabce obsojen na neuspeh.

„Šala“ za 200-letnico ZDA v Washingtonu

ALI JE TO AMERIKA?

V ZDA se že sedaj živahno pripravljajo, da bodo čim bolj slovesno praznovali 200-letnico ustanovitve Združenih držav Amerike, ki bo leta 1976. V večjih mestih so mestni župani že postavili posebne odbore uglednih ljudi in predstavnikov organizacij in tudi katoliška hierarhija je že sestavila posebni odbor za čim bolj slovesno praznovanje 200-letnice ustanovitve Združenih držav Amerike.

Predsednik Nixon je minulo nedeljo pozval Amerikance, naj svojo državo prihodnje leto spremenijo v „oder rodoljubnosti in narodne zavednosti“, da bodo proslave „potrditev naše moči in potenciala svobodnih ljudi, ki sodelujejo v doseganju velikih ciljev, ne samo zase temveč za ljudstva vsega sveta.“

Nixon je tudi objavil, da so bila razposlana vabila 130 državam za udeležbo na proslavah.

Sovražniki svobode pa so tudi v ZDA kakor kjer koli drugje na svetu, pridno na delu. Da tega mnogi Amerikanci ne spoznajo, je najboljši dokaz dogodek, ki se je pripetil nedavno v Washingtonu in na katerega doslej še ni reagiral noben ameriški senator ali poslanec.

V Washingtonu, so 14. januarja 1974 slovesno odprli centralno pisarno, ki naj pripravljala slovesno praznovanje 200-letnice ustanovitve ZDA v glavnem mestu Washingtonu in okolici. Uradno se ta osrednja pisarna imenuje „Bicentennial Center for the District of Columbia“. Pri slovesnosti je bil navzoč župan mesta Washington, navzoči so bili zastopniki Bele hiše in še nekaj odličnih predstavnikov.

Umetniški slikar H. H. Brooker II., je naslikal na steno te osrednje pisarne

za slovesno praznovanje 200-letnice ZDA v Washingtonu veliko sliko. Ko so na slovesen način posvečali Center za 20-letnico Amerike, so na zbrane ameriške predstavnike s stene gledali upodobljeni Karl Marks, oče komunizma, Friedrich Engels, njegov ožji sodelavec, Josip Stalin, bivši komunistični diktator Sovjetske zveze in Mao Tse-Tung, sedanjí voditelj kitajskih komunistov.

K tem lepo in normalno upodobljenim komunističnim voditeljem pa je slikar še narisal karikaturu predsednika ZDA Nixona, z brkami in kot ameriškega gangsterja. Poleg Nixona je naslikal tudi njegovo hčerko Tricijo Cox z afriško frizuro, zraven pa lep in naraven portret Angele Davis.

Nekateri so le začeli zmajevati z glavo in se vpraševati: ALI JE TO AMERIKA?!

Ko je neki navzoči časnikiar vprašal uradnika odbora „District of Columbia Bicentennial Commission“, kakšen pomen naj imajo ti naslikani komunistični voditelji pri praznovanju 20-letnice ustanovitve ZDA mu je dotični uradnik odgovoril, da so popolnoma upravičeno naslikani, „ker so vsi na en ali drug način povezani z razvojem Amerike v preteklih 200 letih.“

Ko je časnikiar nato vprašal slikarja, zakaj je na steno osrednje pisarne naslikal prav te ljudi, ki nimajo nobene zveze z ameriško zgodovino, je slikar izjavil, da je narisal te obraze kot „zelo posrečeno šalo.“

Če bosta ameriško ljudstvo in ameriška oblast mirno prenesla to „posrečeno šalo“, se bodo ob 200-letnici ameriške neodvisnosti že uresničevale grožnje Hruščeva: „Mi vas bomo pokopali!“

Mednarodni teden

BRITANSKA LABURISTIČNA VLADA, ki je pretekli teden prevzela vodstvo Anglije, je objavila, da bo ustavila „vso britansko pomoč čilski fašistični vladi“. Britanski laburisti ponavljajo staro komunistično geslo o „fašističnih“ vladah kot koristne budale moskovskega marksističnega imperializma, v lastne državi pa ne oni ne konzervativci niso znali ustaviti gospodarskega propadanja Anglije. Angleski rudarji so ustavili svojo stavko, ker so jim laburisti obljubili zvišanje dnevnice, opazovali pa ugotavljajo, da bo imela Wilsonova vlada kratko življenje, kar so konzervativci in liberalni poslanci nameravali zoperstaviti laburističnim načrtom o zopetnem podržavljenju različnih industrij.

DEVET ZDRAVNIKOV IN PET ZDRAVNIKOV v Zahodnem Berlinu je filmalo splav, ki si ga je dala povzročiti neka 34 letna žena, mati treh otrok. Film so pokazali na televiziji po Zahodni Nemčiji, „v protest proti zahodno-nemškemu zakonom o splavu“, pravi omenjena skupina zdravnikov morilcev. Dasi so v Zahodni Nemčiji zdravniki in pacienti, ki si dajo napraviti splav, težko kaznovani, opazovalci ugotavljajo, da je dnevno v Zahodni Nemčiji 2000 do 3000 zdravniških splavov. Strahovita morija otrok!

PAT NIXON, žena severnoameriškega predsednika, je odpotovala v Caracas, kjer bo zastopala predsednika Nixona na inauguraciji nove venezuelske vlade. Od tam bo odletela v Brazilijo na inauguracijo nove brazilske vlade.

SKUPNI EVROPSKI TRG IN ARABI so v veliko presenečenje zlasti Washingtona sklenili, da se bodo razgovarjali o možnosti dolgoročnega sodelovanja na industrijskem, gospodarskem, energetskem in drugih področjih. V razgovore bo predvidoma pritegnjenih 20 arabskih držav.

VIKTOR HAUSTOV, ki je že tri leta odsedel v sovjetskih ječah zaradi protestiranja proti procesom proti drugim svobodnjakom v ZSSR, je bil na sodišču v Orelu znova obsojen na nadaljnja štiri leta ječe „zaradi protidržavnega delovanja“. Fizik Saharov je protestiral proti obsodbi in istočasno še proti premestitvi Vladimirja Bukovskega iz sibirskega taborišča v moskovske ječe, „kjer mu bo grozila sigurna smrt“. Bukovsky je zbral in objavil dokumente o postopanju sovjetskih oblasti s političnimi jetniki v umobolnicah ter je bil leta 1961 obsojen na 2 leti ječe, zatem na 5 let prisilnega dela in nato še na 5 let taborišča v Sibiriji.

ŠPANSKEMU DIKTATORJU gen. Francu odn. njegovi okolici se čudi ves zahodni svet, da se ne zna ali noče izvlči iz večnega problema z Baski, ki jih kot manjšino zatira in preganja, kakor dela Avstrijci s Slovenci na Koroškem in Italijani z Avstrijci na Tirolskem in Slovenci na Primorskem. Franco se je sedaj spustil še tako da-

Omenjeni Titovi odposlanci ki so se pogajali z nemškim generalom Benignusom Dippoldom, so bili: Milovan Djilas, takrat z imenom Miloš Marković, Vladimir Velebit, takrat z imenom Vladimir Petrović in general Koča Popović, ki je nastopal s pravim imenom. Djilas je izstopil iz partije leta 1954, Koča Popović je padel v nemilost pri Titu oktobra 1972, Vladimir pa je sedaj Jugoslovanski delegat pri ILO (International Labour Organization — Mednarodna delavska organizacija) v Ženevi v Švici.

Djilas in Velebit sta nato s posebnim nemškim letalom odletela iz Sarajeva v Zagreb na nadaljnja pogajanja z Nemci, da bi ustavili medsebojne sovražnosti. Ribbentropov odklonilni odgovor Kascheju je Titu preprečil načrt, da bi dobil proste roke za uničevanje četnikov in drugih protikomunističnih edinic na jugoslovanskem ozemlju, med njimi slovenskih domobrancev.

Roberts ugotavlja, da jugoslovanska partija ta dejstva prikriva jugoslovanskim narodom in ostalemu svetu skozi 30 let. Dokazni material, zbran v tej knjigi, je hud udarec uradnim partijskim zgodovinarjem in Titovi partiji sploh, ker iluzijo o partizanski „čisto-“ „glede kolaboracije z nacističnimi Nemci dokončno razblinja v nič.

O slast molčečih ur, ur brez imena, slast mirujočih ur, ko za vse malo zdaj duša je osamljeno zrcalo, ki ga ne moti nepokoja pena.

Alojz Gradnik, Molčeče ure

Iz življenja in dogajanja v Argentini

Rešitev cordobske ustavne krize (ali bolje afere) se je zavlekla dlje, kot je bilo mišljeno od trenutka, ko je posegla vmes zvezna vlada. To zavlačevanje je trajalo do torka 12. t. m., ko je bil končno imenovan zvezni komisar, in s tem vsaj začasno rešen problem provincijske vlade. Za komisarja je bil imenovan prof. Duilio Brunello tajnik drž. tajništva za koordinacijo pri ministstvu za Socialno skrbstvo.

Postopek zvezne intervencije v kongresu je bil nov dokaz, kako je vlada v tej krizi neokretno postopala. Spričo težkega položaja v provinci bi bilo bolj umestno, da bi vlada intervenirala „ad referendum“, in potem celotno zadevo predložila kongresu. Tako pa je osnutek o intervenciji naletel na težave že v senatu. Odpor je bil opažen zlasti, ker so načinu postopanja ugovarjali tudi senatorji koalicijskih strank iusticialistične fronte, katerih najvidnejši glasnik je bil v tej zadevi cordobski senator, poslovoedeči podpredsednik zbornice demokristijan dr. José Antonio Allende.

Še huje je bilo v poslanski zbornici. Vladni blok nikakor ni mogel doseči dveh tretjin, da bi razprava imela hitri postopek (sobre tablas). V tem primeru bi osnutek moral ležati sedem dni po odloku zadevne komisije, kriza pa je postajala vedno bolj globoka in zahtevala hiter poseg. Rešitev je prišla v ne navadni obliki: iz Córdoba sta prišla dotedanja guverner in podguverner, ter v poslanski zbornici, po posredovanju njenega predsednika, bivšega začasnega predsednika države dr. Lastirija, predstavila svoje ostavke. V soglasju z radikalnim blokom je bila nato potrjena zvezna intervencija, zbornica pa je izdala tudi izjavo, v kateri obsoja šefa cordobske policije upora, in zahteva proti njemu sodnijski postopek. S tem naj bi bila kriza rešena.

Vendar pogledimo še druge otenke. V svoji ostavki bivši guverner D. Obregon Cano napade in vrže krivdo za cordobsko krizo na notranjega ministra (Dr. Llambí) in na ministra za delo (Sr. Otero). Zaradi tega je vlada proti dr. Canu upeljala sodnijski postopek. Atilio Lopez, bivši podguverner, pa je izjavil, da se vrača na vodstvo svojega

leč, da je dal „consilium abeundi“ škofu iz Bilbao, ker se je ta v nedeljski pridigi zavzel za preganjane Baske. Škof Anoveros je izjavil, da ne bo zapustil španije, dokler mu tega ne ukaže papež Pavel VI.

NA VOLITVAH V BELGIJI so minulo nedeljo zmagali krščanski demokrati, ki bodo sestavili 22. belgijsko vlado po drugi svetovni vojni. Zaradi proporcionalnega sistema bo tudi ta vlada morala biti koalicija med demokristijani, liberali in socialisti.

Izjava slovenske skupnosti

OB REZULTATIH ŠTETJA V ITALIJI

Izvršni odbor Slovenske skupnosti je na svoji seji dne 20. februarja obravnaval rezultate ljudskega štetja v tržaški pokrajini katerih Slovenska skupnost ne more sprejeti zaradi že ugotovljenih dejstev; zato je odbor Slovenske skupnosti ponovno odklonil vsakršno veljavnost takemu načinu ljudskega štetja, ki je dejansko diskriminiralo slovensko narodno skupnost v Italiji. S tem v zvezi je odbor Slovenske skupnosti izrazil željo, da bi prišlo do skupnega stališča vseh političnih in kulturnih sil v okviru slovenske narodne skupnosti, ki naj odločno zavrnejo veljavnost zadnjega ljudskega štetja.

Odbor Slovenske skupnosti je nadalje z zadovoljstvom vzel na znanje resolucijo, ki jo je 19. februarja izglasoval tržaški občinski svet in ki obvezuje župana in občinski odbor za učinkovite korake v zvezi z globalno zaščito slovenske manjšine. Izrazil je tudi prepričanje, da bo poseg predstavnika Slovenske skupnosti dr. Dolharja, ki se je zavzel za pravico uporabe slovenskega jezika v javnopravnih organih, imel

transportnega sindikata, s katerega bo nadaljeval boj, in da ne priznava vodstva provincijske CGT, ki da je bilo izvoljeno na potvorenih volitvah (o tem smo pisali v prejšnji številki). Poleg tega pa je osporavani šef kordobske policije, polkovnik Navarro, kljub ukoru kongresa, ostal na svojem mestu še ob imenovanju zveznega interventorja. Kordobski problem je globoko pretresel argentinsko ustavno življenje, in vsaj postavil nove činitele, katerih vpliv bo kmalu viden. Po mnenju opazovalcev, je z intervencijo rešena komaj prva faza te krize.

Ob kordobski krizi pa je prišlo tudi do različnih sestankov med ostalimi političnimi strankami. Ob tem so opazovalci zabeležili, sličnost pozicij med Revolucionarno ljudsko povezavo (Ilustrigenti, revolucionarni demokristijani, UDELPA) in levim radikalnim krilom, ki ga vodi dr. Alfonsín. Se s tem zblizanjem poraja nova srednje-levičarska stranka? Treba bo paziti na razvoj.

SLOVENSKA PARTIJSKA VZGOJA

Novi zakonski osnutek o razvoju vzgoje in izobraževanja obravnava predvsem socialistično vzgojno izobraževalne smotre, ki temeljijo na osnovah marksizma. Poudarek je predvsem, da bodo mladi in stari šolarji „z materialistično dialektično metodo spoznali in preučevali zakonitosti in vzročne zveze v razvoju narave, družbe in človeka ter si pridobivali marksistični svetovni nazor; razvijali bodo kritično in ustvarjalno mišljenje, ki samoupravljalcu omogoča bistvo stvari in pojavo, da odkriva resnico, da razume protislovja sodobnega sveta, da se svobodno opredeljuje“ in seveda tudi „svobodno“ vključuje v fronto socialističnih sil za izgradnjo komunistične družbe...“

ZACETEK UKRAJINSKE KATOLIKESKE UNIVERZE PAPEŽA SV. KLIMENTA (s slovenskim oddelkom) bo v nedeljo 24. t. m. ob 1 h popoldan v dvoranci univerze pri uniatski cerkvi na Ramón Falconu 4.600. Ob inauguraciji novega šolskega leta bo tudi izročena diploma slovenskemu diplomantu lic. Stanku Jerebiču. Vsi Slovenci vabljani. Slovenski slušatelji naj se udeležijo, ker se bo po inauguraciji določil dan z ukrajinskimi slušatelji za polaganje skupnih izpitov. Redni šolski pouk pa se bo začel 19. aprila t. l. Vpisovanje v novo šolsko leto je odprto do konca aprila v Slovenski hiši. Pogoji brez ozira na starost: dovršitev srednje šole (tudi učiteljskega doma, v taborišču ali v Argentini. Na slovenskem oddelku poučujejo univ. profesorji Dr. Vinko Brumen, dr. Tine Debeljak, dr. Franc Gnidovec in dr. Marko Kremžar. Ohranimo ta slovenski izseljenski privilegij!

Titova kolaboracija z okupatorjem

NEIZPODBITNI DOKAZI

Konec 1973 je v založbi severnoameriške Rutgers University Press, New Brunswick, New Jersey, izšla izpod peresa Walterja Robertsa, direktorja USIA (United States Information Agency — Ameriška informativna agencija) knjiga z naslovom „Tito, Mihajlović in zavezniki, 1941-1945“, ki neizpodbitno ugotavlja, da so imeli jugoslovanski komunistični diktator Tito in njegovi partizani direktne zveze z nacističnimi Nemci.

Walter Roberts je bil v dobi 1960 do 1966 svetovalec na ameriškem veleposlaništvu v Beogradu ter ga je posebej zanimalo dejstvo, da v komunistični zgodovinski literaturi ni našel nobene omenbe o kakršnem koli partizanskem stiku z okupatorjem. Ker pozna medvojne razmere v Evropi, je Walter Roberts pravilno sklepal, da gre za uradno potvorbo dejanskega razvoja na področju Jugoslavije med 2. svetovno vojno ter se je potrudil in poiskal vrsto dokumentov, s katerimi sedaj odkriva kolaboracijo Tita in njegovih partizanov z okupatorji.

Knjigo je silovito napadla beograjska

ska Borba, glasilo jugoslovanske KP ter jo označuje za „falzifikacijo“. Pripiše Robertsu namen „vreči dvom na resnico o Osvobodilni fronti in rehabilitirati Dražo Mihajlovića in njegove četnike“. V članku, ki ga je v Borbi napisal neki Bogdan Dečermić pa jugoslovansko partijsko glasilo ne zavrača dejstev, zaradi katerih je partija ukazala napasti knjigo.

Walter Roberts je v svojih raziskavah odkril brzofjavko, ki jo je medvojni nacistični poslanik v Zagrebu Siegfried Kasche poslal Hitlerjevemu zunanjemu ministru Ribbentropu o nemško-partizanskih razgovorih s sporočilom, da „bodo Tito in njegovi pristaši ustavili boj proti Nemčiji, Italiji in (Paveličevi) Hrvatski ter se umaknili v Sandžak, da bodo lahko pokončili Mihajlovićeve četnike...“

V začetku 1943, piše Roberts, je Tito poslal tri odposlance v bosansko mestce Gornji Vakuf pri Sarajevu, da bi se z Nemci pogajali o izmenjavi ujetnikov, „toda, kar je še važnejše, o prenehanju sovražnosti med nemškimi silami in partizani“.

Novice iz Slovenije

LJUBLJANA — V koncertnem ateljeju Društva slovenskih skladateljev je pianist Janez Lovše pripravil prav zanimiv in uspešen koncert. Zaigral je Cigilevo Malo suito op. 7, Villalobosov ciklus Otrokova družina, Potočnikovo Suito za klavir op. 9, Osterčeve Arabeske, imenitne Fragmente Borkowskega, Intermittences Janeza Matičiča, za konec pa Ravelove Valses nobles et sentimentales.

MARIBOR — V Mariboru je nekdo pošiljal državljanom anonimna pisma z drzavi in socialistični uredbi sovražnim besedilom. Tega „nekdo“, je policija po notici objavljeni v „Delu“ 16. februarja prišla. Storiča so po zadnjem kaznivem dejanju odkrili, kakor piše „Delo“, predvsem „zaradi strokovnega pristopa in zaradi vsestranskega sodelovanja in razumevanja občanov v okviru družbene samozaščite“. Imena pisca teh pisem pa niso objavili, pač pa so rekli, da je storilec „kaznivo dejanje storil sam“.

LJUBLJANA — Po dokončnih podatkih je bilo lani kakih 1000 prometnih nesreč manj kot predlanskim. Toda — povečalo se je število nesreč, v katerih je kdo umrl ali pa se ranil. Teh pa je bilo kar 8.500. Z enim ali več mrtvimi se je končalo 617 nesreč, skupno je umrlo na slovenskih cestah leta 1973 701 človek, kar je za 11,5% več kot predlanskim. Prav tako se je povečalo tudi število hudo ranjenih od 3932 na 4211; število lažje ranjenih se je zmanjšalo za 138 na 7023.

LJUBLJANA — Na republiški kandidacijski konferenci — bila je 15. februarja — so „pregledali in ocenili dosedanja politično aktivnost družbenopolitičnih organizacij in drugih faktorjev v pripravah za nove volitve“. Ugotovili so, da so ugotovitve kar spodbudne in da se je evidentiranje možnih kandidatov za delegate precej povečalo. Po zadnjih podatkih jih je že kar 52.563. Seveda niso bili še popolnoma zadovoljni s stanjem v nekaterih krajih, pa tudi pravijo, da so med kandidati za delegate preveč zastopane ženske in pa mladi do 27 let. Drugače kandidati v glavnem ustrezajo „dogovoru družbenopolitičnih organizacij o merilu in oblikovanju družbenopolitičnega zbora skupščine SR Slovenije“. Sicer pa imajo še dovolj časa, da bodo tudi posamezni neprimerni kandidati izbrisani na seveda popolnoma demokratičen način iz volilnih list. Saj niso pozabili navesti na konferenci, da pri organizaciji kandidacijskih postopkov in volitev ne gre samo za formalno izvedbo, temveč za idejno in razredno bitko, za razvijanje samoupravnih in socialističnih odnosov na vseh področjih in na vseh ravneh družbenega delovanja, seveda pod edino zveličanim vodstvom komunistične partije.

CELJE — Predstavniki raznih poslovnih združenj so se v Celju dogovarjali o načrtih za zgraditev slovenskega plinovodskega omrežja, ki naj bi ga zgradili do leta 1977. Za to omrežje bi dobivali plin iz Sovjetske zveze in sicer 750 kubičnih metrov letno. Ta številka je seveda posledica tiskarskega skrata

v „Delu“ z dne 15. februarja, vendar nehoti ponazoruje „velikodušno“ sodelovanje Sovjetske zveze.

LJUBLJANA — Violinist Tomaž Lorenz je v koncertnem ateljeju Društva slovenskih skladateljev (čudno da društva še niso prekrstili v Društvo skladateljev Slovenije!) 29. januarja izvajal ob spremstvu pianistov Pavla Šivica, in Primoža Lorenza ter kitarista Antona Čareta dela Kogoja, Osterca, Kelterborna, Zebreta, Štuhca in Šivica. Pred koncertom je bila odprta razstava akademskega slikarja Lada Pengova.

LJUBLJANA — Zadržna zveza je sklicala sestanek, na katerem naj bi ugotovili, zakaj primanjkuje umetnih gnojil. No, na tem sestanku so proizvajalci gnojil povedali, da so poleg objektivnih „razlogov še „subjektivni“. Objektivni razlogi so pač huda energetska kriza v jeseni in zimi, sedaj pa manjše dobave zemeljskega plina in pa pomanjkanje surovin. Subjektivni razlogi pa so seveda predvsem vprašanja ustreznega zvišanja cen surovin na mednarodnem trgu. Če bi dosegli proizvajalci umetnih gnojil povečanje za 60%, pa bi vsi „objektivni“ razlogi menda kar odpadli.

ŠKOFELJICA — Po glasovanju oddelka Klinične bolnice za psihiatrijo, je delavski svet „razrešil“ dr. Janeza Ruglja dolžnosti predstojnika Centra za zdravljenje alkoholikov v Škofljici. Pacienti Centra pa so drugačnega mnenja: Sprva so kar hoteli demonstrativno zapustiti Škofljico, potem so se nekoliko pomirili, toda protesti proti odločitvi „delavskega sveta“ se nadaljujejo. V Škofljici so se 14. februarja zbrali predstavniki 91 klubov zdravljenih alkoholikov iz vse Slovenije in sklenili, da bodo nadaljevali z akcijo za rehabilitacijo dr. Ruglja. Dr. Ruglja so odstranili s centra za zdravljenje alkoholikov morda „zaradi neustreznih terapevtskih metod“, tako so vsaj rekli nekateri strokovnjaki, seveda če ti niso „strokovnjaki“ politične vrste.

KRANJ — Po navadi so bile v starih časih zimske šolske počitnice med božičnimi in novoletnimi prazniki. Sedaj pa so ponekod v gorenjskih krajih šole premestile počitnice na čas, ko bo dovolj snega. Toda do konca januarja ni bilo s snegom še nič in tako so šolarji v železnikih, Davčih, Sorcih, Drazgošah, Martinj vrhu in Selcah še bolj nestrpno pričakovali snega. Najbolj pa so se seveda bali, če bi sploh ne zapadel!

MURSKA SOBOTA — Pet vodilnih funkcionarjev prekmurske lovske zveze si je privoščilo lov na srne v prepovedanem času. Uradno so šli lovci po novem letu pod vodstvom predsednika Janeza Drvariča na lov divje prašiče, podrli pa so tri srne, katerih eno so podarili upravniku podjetja Pomurske v Morvarjevcih kot odškodnino za škodo, ki naj bi jo povzročili kmetijstvu divji prašiči. Ostali dve srni so prodali poslovalnici podjetja „Perutnina“ v Murski Soboti, kjer so nagovorili uslužbenca, da je napisal na odkupni račun datum 30. decembra. Policija je poslala

Pater Lovro Tomžin odšel

SREČANJE Z MLADINO

Slovenski misijonar iz Argentine, ki se je od konca lanskega leta mudil med nami, je v torek, 5. marca, odletel preko ZDA v Rim in nato zopet na novo misijonsko postajo, kjer bo zopet znova oral ledino. Večkrat smo na naših straneh omenjali ogromno delo, ki ga opravlja pater Tomažin v daljni Afriki, zlasti še njegovo navdušeno zidanje cerkva (kar šest). Sedaj pa nas je po dolgih letih obiskal in smo lahko v osebnem razgovoru zvedeli o njegovem misijonskem življenju.

Misijonar je obiskal v času svojega bivanja med nami skoraj vse slovenske naselbine v Argentini. Povsod so tudi rojaki radi darovali za njegov mi-

sodišču 25. januarja obtežilni material in sedaj se bodo uradni „divji lovci“ morali zagovarjati zaradi kršenja lovskega zakona, poleg tega pa se bo tudi Lovska zveza Slovenije bavila z zadevo.

Umrli so od 9. februarja do 15. februarja 1974

LJUBLJANA — Ana Sotelšek, 85 Franc Blatnik up. sofer; Franc Kastelec; Marko Jayovnik; Anton Troha, komisijonar; Ivan Kovačič, mizar; Anton Vidmar, Franc Snaj, posestnik in prevoznik, 61; Anton Pregled, up. sofer; Marija Komat r. Perovšek; Amalija Novak r. Urbič; Franciška Lovšin, up.; Mara Pristov r. Čuk, up. učit.; Tilka Maletin r. Cvelbar; Franciška Podobnik r. Tukač; Štefka Plevnik; Ivana Bajec r. Vidrih, 87; Jože Dolžan, inž. agronomije, 46; Štefan Skubic, 65 up.; Franc Jozovšek, up. žel. prometnik, 76; Blaž Kuhar, borec za sev. mejo; Cvetko Peric, up. brusilec; Luka Kramlo, up. prof. in skladatelj; Gabriel Furlan, up.; dr. Silvan Vodopivec, univ. profesor; Jakob Rutar, up.; Anton Festin; Emil Merlak, up.; Kajetan Juvančič, up., 74; Alojz Čulkar, žel. up. Franc Bogel, up. klep. mojster; Terezija Velenšek r. Kežman; Alojzija Dežman r. Gioahim; Ana Vatovec; Leopoldina Metlika r. Merala, up. učit.; Ernest Janežič, up.; Janez Debevec; Terezija Gajšek r. Mežek; Pavel Podobnik, up. učitelj, 84; Ante Gnidovec, 82; Terezija Turenšek r. Kolar, 76; Ivana Svetek r. Žerjav, 80; Terezija Sotošek r. Marinček, 82; Mira Petrin r. Vahen.

KRANJ — Ana Perko r. Dobnik, ov. Dravlj; Vinko Rojnik, Jesenice; Gusti Kunstler, Litija; Nežka Lampič r. Lenček, crnuče; Hilda Kopiva r. Wolzettel, Piran; Marica Sadar r. Pirce, Celje; Natalija Skok r. Resnecar, Domžale; Mira Bernard, Rogaska Slatina; Marija Ambrožič r. Likar, Kranj; Anton Bajt, Maribor (prom. nesreča); Dušan Gala, up., Trbovlje; Marija Dolinar r. Pleško, Razori; Ljudmila Novak r. Zupan, Dole; Irena Emlerič r. Skok, učiteljica, Maribor; Janko Stamberger, kmet in Maistrov borec, Središče ob Dravi; Vinko Cerar, Krašnja; Jože Pikel, rudarski jamski nadzornik, Rečica pri Laškem, obratna nesreča; Franc Tišlar, Gorenje pri Stari cerkvi; dr. Matej Justin, up. sanitetni polkovnik, Vižmarje; Božidar Kolman, Cattolica (Italija); Ivan Tratnik, Domžale; Marija Serjančič, up. gostilničar, Beltinci; Herman Gregorič, Nova Gorica; Stanislav Premk, up. gostilničar, Gorica; Stanislav Premk, u. Smartno pod Smartno goro; Ivan Arzenšek, up., Celje; Anton Premožec, 74, Videm. Jože Kostanjevec, sofer, Stojnici pri Ptuj, pr. n.; Alojz Brečko, žel. up., Loka pri Zidanem mostu; Bojan Kecek, Novo mesto; Jože Matjašič, Kidričev; Neža Cunk r. Kotar, Kranj; A. Smrjaj, Janzeva mama, Tomačev; Elizabeta Otrinar, Strugar, Radovljica; Stefan Rozman, 65, Bohinjska Bistrica, delovna nesreča; Alojz Praznik, Novo mesto; Štefan Anžur, Zadobrova; Jožica Gradinar, 52, med. sestra, Kranj; Jožica Pirnar r. Strgar, 70, Zbure; Anton Novak pek. mojster, Ribnica; Ivan Pušber, Zabja vas; Marija Jakomin, 92, Kubed; Ivanka Omerzo r. Richly, Krško.

kot „predstavnik slovenske duhovniške poezije“ o katerih avtor meni, da „sta živ dokaz, da je tudi ta zvrst poezije naredila v zadnjih letih lep, pozitiven razvoj.“

Vladimir Kos se oglašja z Japonske in v zaglavju Glose objavlja „Japonsko jesensko kramljanje z Med-dob-jem“, v katerem glasira na Dolenčevo knjigo „Moja rast“.

V Zapisnikih piše dr. Tine Debeljak „Ob poljskem jezikoslovcu Baudouinu de Courtenay“, ob stoletnici kar je ta kot mlad jezikoslovec-slavist prišel v Benečijo, ter se posvetil rezijanskim in terskim Slovincem.

Običajna umetniška priloga pa je to pot posvečena temi „Slovenski glasbenik v svetu“. V njej je podana partitura „občutje za bariton, solo, mešani zbor in orgle“ Sveti Večer Eda Škulja, na besede Vincencije Breznik.

Meddobje urejuje France Papež, ki je tudi pripravil zunanjo opremo številke. Diagramacije so arh. Marjana Eiletza. Odgovorni urednik pa je dr. Tine Debeljak. Cena izdava (izven redne naročnine) je 30 novih pesov.

sijon, in tako tudi gmotno podprli „svojega misijonarja“. V cerkvi Marije Pomagaj so rojaki za njegov misijon zbrali 670.— pesov; v Moronu 278.—; v San Justu 1360.— v San Martinu 650.—; v Ramos Mejiji 1500.— v Slovenski vasi pri predavanju 500.—; v Berazateguiju 278.—; v Mendozi 930.—. Še več pa so darovali posamezniki osebno iz vseh krajev Velikega Buenos Airesa in Mendoze.

Pater Lovro Tomažin se je mislil že prej vrniti na svoj misijon, pa je prestavil svoj odhod z namenom, da se sešane še s slovensko mladino v Argentini. Saj je bil pred svojo odločitvijo za duhovniško službo predsednik Slovenske fantovske zveze. Zato je imel mladinski sestanek, ki je bil v nedeljo, 3. marca, še poseben prizvok.

Lepa vrsta mladih, deklet in fantov, iz vseh okrajev Velikega Buenos Airesa, je napolnila slovensko cerkev Marije Pomagaj, kjer je bila mladinska sv. maša. Msgr. Anton Orehar je v pridigi razvil misli, kako naj mladi preživijo postni čas in v zmedbi idej ohranijo močno vero.

SLOVENC V ARGENTINI

Osebnosti

Škofijsko imenovanje slovenskega duhovnika. Koadjutor buenosaireske nadškofije msgr. J. Carlos Aramburu, je imenoval slovenskega dušnega pastirja g. Jureta Rodeta za škofijskega notarja. Po kanoničnih pravilih mora oseba, ki je imenovana na to mesto uživati „perfekten ugled in biti nad vsako sumnjivo“. K izredno važnemu imenovanju g. Jureta Rodeta iskreno čestitam, prijatelji in znanci, pa tudi Svobodna Slovenija.

Krst. V soboto 2. marca je bil krščen v Villa Adelina Andrej Kogovšek, sin Franca in ge. Branke r. Jernejc. Krstil je p. A. Kukovica. Srečnim staršem naše iskrene čestitke.

Obletnice. Srebrno poroko sta obhajala, z zahvalno mašo v cerkvi Marije Pomagaj, Bogo Urbančič in ga. Marica roj. Skvarča iz San Justa. Sv. mašo je opravil 9. februarja zvečer msgr. Orehar.

Zlato poroko sta obhajala Franc Močnik in ga. Katarina roj. Klemen. Zahvalna sv. maša je bila v slov. cerkvi Marije Pomagaj v soboto, 23. februarja zvečer. Oba sta še trdna v krogu svojih 8 otrok in 40 vnukov.

Obema paroma, ki sta praznovala v veselju lepe obletnice, v krogu sorodnikov in prijateljev, iskreno čestita tudi Svobodna Slovenija.

Teden dramskih in smučarskih borb na smučinah v Falunu

Kljub pomanjkanju snega, je prireditelj do vseh potankosti pripravil tekmovalne proge in skakalnice in ob napovedanem času so se oglasile fanfare ter pozvale na slovanostni vhod v smučarski stadion. Smučarji tridesetih narodov iz vseh petih kontinentov so se po abecednem vrstnem redu, ob navdušenem pozdravljanju množice, začeli pomikati od zbirališča proti areni, mimo častne tribune, kjer se je med drugimi odličnimi zastopniki, nahajal tudi švedski kralj.

Po kratkih uradnih pozdravih in nagovorih, je nato kralj otvoril igre in topovski strel so dali znak za start prve tekme: *skoki na mali skakalnici*.

Verjetno ste rezultate prvenstva več ali manj že čitali. V naslednjem pa vam navajam prve tri zmagovalce vsake discipline, nato plasiranje naših argentinskih smučarjev in za boljšo ilustracijo še uspeh jugoslovanskih, oziroma slovenskih tekmovalcev:

Skoki na 70 m — skakalnici — 64 tekmovalcev. 1. Aschenbach DDR, 2. Kampf DDR, 3. Borovitin SOV. Slovenci: 36. Morčič, 52. Stefančič, 53. Prelovšek, 54. Jurman.

Tek na 30 Km — 70 tekmovalcev 1. Mapunsson SVE, 2. Mieto FIN, 3. Staszal POL; Argentinci: 64. Velazquez; Slovenci: 38. Kalan, 50. Dornik, 56. Jelenc.

Nordijska kombinacija (tek in skoki) — 43 tekmovalcev. 1. Wehling DDR, 2. Deckert DDR, 3. Hula POL; Slovenci: 29. Gorjanc.

Tek na 5 km — dame: 1. Kulakova SOV, 2. Pauli CSR, 3. Smetanina SOV.

Tek na 10 km — dame: 1. Kulakova, 2. Petzold DDR, 3. Takalo FIN.

Tek na 15 km — moški — 80 tekmovalcev. 1. Myrno NOR, 2. Grimm DDR, 3. Roher SOV; Argentinci: 73. Velazquez, 78. Jerman, 79. Salas; Slovenci: 55. Dornik, 56. Kalan, 57. Jelenc.

Štafeta 4x10 km. — moški: 1. DDR, 2. SOV, 3. NOR.

Štafeta 4x5 Km — dame: 1. SOV, 2. DDR, 3. CSR.

Tek na 50 Km — 55 tekmovalcev. 1. Grimmer DDR, 2. Henych CSR, 3. Magnusson SVE. Slovenci: 41. Jelec.

Po sv. maši so dekleta in fantje dobesedno napolnili malo dvorano. Martina Koprivnikar, nova predsednica SDO, je pozdravila vse navzoče, nato pa je stopil pred mladino misijonar Lovro Tomažin, nekdanji predsednik SFZ. V enournem kramljanju je pokazal mladini delo misijonarjev v Indiji, in zlasti v Afriki, v Zambiji, kjer je deloval že šest let. Ob telesni in duhovni bedi Zambijcev je g. misijonar vse pozval k zanimanju in delu za Cerkev v misijonih.

Franci Znidar, predsednik SFZ, se je g. misijonarju zahvalil za klene besede in mu v imenu vse slovenske mladine v Argentini obljubil moralno in gmotno pomoč.

Po tem zadnjem javnem stiku z argentinskimi Slovenci in našo mladino, je pater Tomažin dva dni zatem zapustil Argentino. Njegov obisk je med nami pustil globoke sledove, saj smo pobliže spoznali njegovo delo, in dobili zavest o naši dolžnosti, da ga kot misijonarja, ki je izšel iz naše srede, podpiramo. V to se je skupnost tudi zaobljubila, da bo naš zastopnik v Kristusovem vinogradu lahko uspešno vršil svojo službo Bogu, in s tem delal v božjo čast in našemu narodu v ponos. Dragi misijonar: Bog te živi!

BUENOS AIRES

Otvoritvena proslava slovenskih osnovnih šol, ki je bila v nedeljo, 10. marca, je zelo lepo uspela. Poročilo o njej bomo prinesli v prihodnji številki.

MAKS OSOJNIK — NAGRAJENEC CELOVSKE DRUŽBE

Ob 25-letnici Mohorjeve založbe je Družba sv. Mohorja v Celovcu razpisala „Literarne nagrade“.

Za pravilno igranje „Zaklad“ je Maks Osojnik dobil tretjo nagrado.

Igra „Zaklad“ je Slovincem v Argentini znana, saj je bila njena krstna predstava v našem domu v San Justo v novembru 1962, onovitev pa na odru Slovenske hiše, kot prva igra na novem odru za začetek šolskega leta 1963.

Našem koroškemu rojaku in prirednemu javnemu delavcu slovenske skupnosti prav iz sreča čestitamo in mu želimo še veliko uspehov pri njegovem literarnem prizadevanju.

Skoki na 90 m — skakalnici: 1. Aschenbach DDR, 2. Wossiffo DDR, 3. Hohnl CSR; Slovenci: 35. Jurman, 36. Morčič, 42. Stefančič.

Vsaka tekma posebej, je bil dogodek zase, polna napetosti, borbe, veselja in razočaranj. Pri nekaterih pa se je tekmovalce razvijalo naravnost dramatično. Posebno moška štafeta na 4x10, bo ostala zapisana v športni zgodovini. Že samo na sebi je start štafete, nekaj posebnega, a štafetni start smučarjev, kjer se gre za svetovno prvenstvo na belih stezah in ob prisotnosti 35 tisoč glav množice, je to edinstveno. Ob takem vzdušju in mislim, da ob večini nervozni publike, kot onih skakačev, ki so v startni liniji čakali na strel, so veljali tedaj za favorite Norvežani, Švedi, Rusi in Nemci (Vzhodni). Bil je sicer delavnik, a Švedi so pozapri trgovine in podjetja ter se zbrali v areni in vzdolž cele proge, da s svojimi značilnim: „heja, heja“ podprejo svoje favorite v tej težki tekmi, kjer sicer borba traja 40 km, a se po navadi odloča v zadnji sekundi. Strel je padel in tekmovalci so jo kot puščice urezali po svojih stezah ob burnem pozdravu množice, ki pa je na mah utihnila — kaj se je zgodilo? Po desetih metrih je Šved izgubil smučko — zmeda, predno si nesrečni starter pripne dilco, so vsi ostali že izgubili izpred oči a se z 35“ zamude vseeno požene za ostalimi. Za Švede je tekma izgubljena. Pri prvi predaji priseneti Šveicar, DDR za njim, nato NOR, a Rusija šele na 5. mestu za FIN. Pri naslednjih predajah so se zrinili v ospredje Nemci, medtem ko so se ostali menjavali, dokler se ni Rus Skobov v zadnji predaji prerinil od 3. mesta in na Km-9 že ujel pobeglega Nemca. Že smo pričakovali dramatične borbe v zadnjem Km, ko iz zvočnika zaslišimo, da je Skobov padel in trenutek za tem se na mostičku pri vходу v stadion še pojavi Nemec — šele kakih 50 m zadaj za Skobov, ki je s padcem izgubil borbo, in zlato.

(Nad. na 4. str.)

Meddobje XIII/3

V založbi Slovenske kulturne akcije v Buenos Airesu je izšla, kot njena 88. publikacija, tretja številka trinajstega letnika splošnokulturne revije Meddobje.

Kot običajno (po zahtevi argentinskega zakona) se tvarina pričinja s španskim člankom; to pot spis Franceta Papeža „Un libro.“

„Stanko Premrl, cerkveni glasbenik“, je naslov obširni študiji, katere avtor je Edo Škulj, in obdeluje življenje in delo pokojnega skladatelja. Življenje in skladbe, „Regens Chori“, profesor in vzgojitelj, urednik Cerkvenega glasbenika, organist in skladatelj, se poglavja študije, ki avtorja pripeljeta do zaključka, da je „Stanko Premrl glasbena osebnost velikega kova, mimo katere ne more nobena zgodovina slovenske glasbe našega stoletja.“

Sledi kratek esej Franceta Papeža „Utečena poezija Franceta Goršeta“, ki razpravlja o kiparstvu našega umet-

nika, ob priliki njegove ponesrečene razstave v Kostanjevici.

France Papež je tudi avtor članka „Poetični svet Vinka Beličiča“, v katerem preučuje antologijo Beličičeve poezije „Bližine in Daljave“, ki je izšla v Trstu o veliki noči 1973.

Ob priliki smo že omenili, da je ena značilnosti Meddobja zadnjih časov, pomanjkanje originalnih literarnih stvaritev. Tako tudi ob tej številki. Edini literarni rispevek je poezija Milene Merlak „Carntutum ali smrt imperatorja na tujem“.

V zaglavju Sporočila se oglašja F. Bukvič, da posreduje in analizira roman Sinjavskega „Lenja Tihomilov“. Privlačen po tematiki in osvajač po stilu, se nam predstavlja Sinjavski v odlomkih tega romana.

Zanimiva je študija Leva Detele: „Dva sodobna slovenska krščanska pesnika“, v kateri soča poezijo Karla Vladimira Truhlarja in Rafka Vodeba,

TEDEN DRAMATIČNIH BORB NA
SMUČINAH V FALUNU

(Nad. s 3. str.)

Tudi zadnja tekma, to je skoki na velikanki, je imela svoje dramatične trenutke. To je bila edina tekma vsega prvenstva, ki se je začela z zamudo. Zaradi toplega sončnega popoldneva se je skakalnica preveč ožujila. Morali so jo zmrzniti s soljo in to je privedlo do raznih nevednosti. Takoj v prvi seriji je bilo v začetku zabeleženih nekaj nepričakovano dolgih skokov: Wossizvo je pristal na 101,5 m, Rus na 98, Nemec je potegnil na 99 m in ko skoči št. 16 Slovenec Jurman (ne Jerman), je množica osupnila in takoj nato zagrmela z aplavzom — 109 m, najdaljši skok vseh dni. Na elektronski deski zasede 1. mesto Jurman s 120,3 točkami — a takoj nato se oglasi zvočnik. Vođa tekmovanja skliče vse FIS-zastopnike na posvet. Množica kriči in žvižga, po zvočnikih pa se oglasi pomirjevalni valček in pol ure nato je razveljavljena 1. serija skokov. Vzrok — komisija je ugotovila, da je nalet prehitel in bi bilo za nadaljnje skake nevarno, da skočijo predaleč.

Torej zopet je Slovenec s svojim skokom daleč preko kritične točke skakalnice (103,5 m) preskrbel za senzacijo.

Nedelja popoldne. Sedim na tribuni v zaprtem stadionu. Godba igra lahek marš, vse je praznično, arena je obdana s pisanimi narodnimi nošami in v sredino so pravkar prikorakali zastavonoše nastopajočih narodov. Tudi Marko je med njimi s sinje modro belo

zastavo. Zaprem oči in to praznično razpoloženje podarim Bogu kot molitev, saj je vse to tudi po Njegovi volji. Naj bi ta slavospev zmagi ne bil samo oboževanje telesne moči in dosežene slave, temveč naj bi to praznično razpoloženje poplemenitilo duha te množice, ki se danes tu veseli skupaj s športniki, ovenčanimi z lovorjem venci. To so trenutki, ki človeku globoko sežejo v srce, kajti malo je izvoljenih, da so lahko prisotni na tem slavnostnem aktu svetovnih iger. Nehote se človek spomni svojih mladostnih prijateljev enakih misli in enakih želja. Le redkim so se te sanje izpolnile, drugi so ostali doma, veliko pa jih ni več med nami. To je res trenutek, najprimernejši, da se z zvoki godbe ter plapolanjem zastav zahvalimo Bogu za zdravje, zaklad brez katerega ni mogoča pot do zmage.

Poleg mene sedi osivela, 65 let stara Čehinja, pred mnogimi leti je tudi ona, kot nagrajenke danes, s srebrno medaljo okrog vratu in šopom nageljnove roki, ginjena mahala množici v pozdrav. Danes obuja spomine in preko zgrbančenih lic ji drse solze, gotovo je srečna. Življenje je pestro, kot danes ta arena, kjer se vrši zaključna ceremonija iger in kjer so zablestela nova imena, novi junaki. Drugi se zopet počasi umikajo — nekateri pa odhajamo in prav to je lepo.

Pa naj na zaključku omenim še to, da so bili danes med zastavonošami kar trije slovenski fantje: Jurman za Jugoslavijo, kroški Slovenec Millonig za Avstrijo ter naš Marko za Argentino — tudi svojevrsten rekord.

F. Jerman

Od vse povsod

„Duhovi pišejo v revijo“. Glasilo francoskih špiritistov „Gazette des Esprits“, ki pa izhaja v Milanu v Italiji, je pramenovala petindvajsetletnico izhajanja. Ureajo jo pa — kot piše v glasilu — pokorniki, ki na špiritističnih sejah dajejo navodila in sporočajo vsebino sestavkov. Glavni urednik je Platon, gledališke kritike piše Shakespeare, za vojaške komentare je odgovoren Napoleon, ocene pesniških zbirsk so Petrarcove, za modo pa skrbi Kleopatra. Revija mora biti vsekakor zelo duhovita, ko tako veliki „duhovi“ skrbijo za vsebino.

Živalske vrste izumirajo. Strokovnjaki so ugotovili, da je od leta 1600 dalje pa do sedaj izumrlo že 225 živalskih vrst, sedaj pa je v nevarnosti že okrog 900 sesalcev in ptičev.

Tekoči vodik in letala. Ob nastopu nepričakovanih povišic v cenah petroleja in drugih naftnih derivatov, po vsem svetu iščejo nova goriva. V Zahodni Nemčiji so objavili, da bodo do leta 1980 izdelali reaktivno letalo na tekoči vodik. Najti morajo samo še cenejši postopek za proizvodnjo tega goriva, ki je trikrat močnejši kot bencin, zaenkrat pa je predrag.

„Zloraba poklica“. Skupščina beograjske univerze je na seji 14. januarja ugotovila, da je skupina osmih predavateljev filozofske univerze idejnopolitično in moralno nesposobna za nadaljnje opravljanje svojega poklica. Takoj so sprožili formalno-zakonski postopek za ugotovitev „nesposobnosti“. Zakon o visokem šolstvu namreč zahteva, da morajo imeti predavatelji marksiističen svetovni nazor, da morajo sprejeti program, politiko ter vodilo vloge Zveze komunistov ter se boriti proti vsakemu konformizmu in nenačelnosti. „Zloraba poklica“ je pač dovoljena in ukazana marksiističnim predavateljem samo v nemarksiističnih državah.

Nevesta vsaj 14 let. Po novem zakonu bo madžarska nevesta morala imeti vsaj 14 let, doslej le 12, ženin pa mora ob sklenitvi poroke dopolniti vsaj 16 let. Sicer pa ima Madžarska tudi rekord o razporokah. Po statistiki poleg rekorda o samomorilcih menja se na Madžarskem razbije vsaka četrta zakonska zveza. Novi zakon ima tudi nekaj določil, ki otežkočajo razvezo zakona.

Neki župnik v Litvi je bil kaznovan zato, ker so otroci pri procesiji, ki je on vodil, trosili rože in nosili zastave. Sodbo so komunistični sodniki utemeljili s tem, da je župnik zaposlil nedorasle otroke, kar je v Sovjetski zvezi prepovedano.

KOLIKO ZA NAFTO? — Zahodne države, ki uvažajo nafto, bodo letos izdale za uvoz nafte 115 milijard dolarjev ali 70 milijard več kot lani. Strokovnjaki sodijo, da bodo polovico tega zneska dobili arabski proizvajalci. Ocene so izdelali na podlagi uvoza iz leta 1973 in na podlagi današnjih cen.

Po poročilu vlade ZDA bodo glavne zahodne industrializirane države izdale v letu 1974 za uvoz nafte:

— Združene države Amerike 25 milijard (lani 5,2 milijarde); Francija 10,7 milijarde (3,9 milijarde); Italija 9,1 milijarde (3,4); Japonska 18 milijard (6,6) in Kanada 4 milijarde (1,3).

Nadalje je v poročilu rečeno, da bo ta znesek takole razdeljen:

— Saudska Arabija bo dobila 20 milijard (lani 5 milijard);
— Iran 18 milijard (4 milijarde);
— Venezuela 11 milijard (3);
— Kuvajt 8 milijard (2);
— Nigerija 8 milijard (3);
— Irak 6 milijard (2);
— Indonezija 4 milijarde (2);
— Alžirija 3 milijarde (1);
— drugi arabski proizvajalci 7 milijard (3);
— drugi proizvajalci v svetu 3 milijarde (1).

Prispevajte v tiskovni sklad! Pridobite nam nove naročnike!

Po športnem svetu

Ljubljanska Olimpija je na državnem prvenstvu v košarki po dolgem času spet zaigrala v veliki formi in dosegla sedmo zmago v 15 kolih. Premagala je drugouvrščeno Jugoplastiko iz Splita s 110:90. Kaj posebnega pa si ne more obetati na tem prvenstvu, zaoznanek za vodečo Zvezdo je prevelik. Prav tako so v pokalnem prvenstvu Evrope doživeli polom v Lyonu, kjer so izubili ljubljanski košarkarji proti Asvelu s 85:100. Razlika 15 košev bo težko popraviti na povratnem srečanju v Ljubljani.

Jesenjski hokejisti niso mogli 14. februarja na tekmo z ljubljansko Olimpijo za hokejski pokal zaradi odpora jesenjskih prebivalcev. Na eni tekmi za državno prvenstvo je prišlo do prekinitev zaradi neredov in tekmovalna komisija je tekmo prisodila Olimpiji s 5:0. Jeseničani so zahtevali, naj se dobro preišče, kdo je kriv prekinitve. Ker do tega ni prišlo, je množica obkrožila avtobus, ki naj bi peljal hokejiste v Ljubljano in ni pustila, da bi avtobus odpeljal.

RAZSTAVA SLOVENSKE PODJETNOSTI

- 1 — Vršila se bo oktobra tega leta.
- 2 — Na primernem kraju bodo na razpolago odprti in pokriti prostori.
- 3 — Razstaviti bo mogoče vse, kar je rezultat naše podjetnosti: industrijske izdelke — umske izdelke — ročne izdelke — pridelke — makete — fotografije — risbe — tiskovine — poročila itd.
- 4 — Od števila prijaviteljev in značilnosti razstavnih predmetov je odvisno:
 - a) kje bo razstavni prostor;
 - b) koliko časa bo razstava odprta;
 - c) kolikšni bodo stroški;
 - d) koga iz tukajšnjih krogov bomo povabili na obisk;
 - e) v koliko bo razstava mogoča manifestacija naše podjetnosti.

In ker je marsikdo omenil, da ni imel časa pogovoriti se o stvari z družabnikom ki je bil te tedne na počitnicah, podaljšujemo rok za prijavo do 15. aprila t. l., kajti posebno med družabniki velja dejstvo, da:

V SLOGI JE MOČ!

OBVESTILA

SOBOTA, 16. marca 1974:

V Slovenski hiši ob 19.30 sestanek SKAD-a. Lepo vabljeni.

NEDELJA, 17. marca 1974:

Tradicionalna tombola v Slomškovem domu.

V Slovenski vasi ob 15.30 občni zbor društva „Slovenska vas“.

SREDA, 20. marca 1974:

V Slomškem domu v San Martinu bo ob 18.30 redni sestanek Lige Zena-Mati. Govoril bo č. g. Jure Rode o svojih doživljajih med Indijanci. Vabljeni tudi moški!

SOBOTA, 23. marca 1974:

Začetek pouka v srednješolskem tečaju.

NEDELJA, 24. marca 1974:

Ob 1. popoldne inauguracija filozofske humanistične fakultete ukrajinske univerze (s slovenskim oddelkom). Slavnost bo pri uniatski cerkvi na Ramón Falconu (2 kvadra od slovenske hiše).

NEDELJA, 7. aprila 1974:

Na Pristavi v Castelarju tombola.

Za dobro voljo

Lončene pipe

„Zakaj imajo Črnogorci lončene pipe?“

„Zato, da se jim ni treba skloniti, če jim pade na tla.“

Komu je bolje?

Prijatelj sreča prijatelja in ga vpraša: „Kako je s tvojimi brati?“

„Eden se je oženil, ostali pa še kar dobro živijo.“

JAVNI NOTAR
FRANCISCO RAUL CASCANTE

Escritano Público
Cangallo 1642 Buenos Aires
Pta. baja, ofic. 2
T. E. 35-8827

6. TOMBOLA

**Pristava v Castelarju
Nedelja, 7. aprila**

Priporočamo se za dobitke ali pa za denar.

V primeru slabega vremena bo tombola preložena na nedeljo, 9. junija 1974.

Z NOVIM ŠOLSKIM LETOM
BO NA PRISTAVI tudi
OTROŠKI VRTEC

Sprejemamo otroke od izpolnjenega tretjega leta. Vpisovanje 16. marca ob 8.30

NEDELJA, 21. aprila 1974:

Slovenski dan v Slomškovem domu, združen s proslavo 25-letnice slovenske srenje v Ramos Mejia.

DRUŠTVENI OGLASNIK

Občni zbor Zedinjene Slovenije bo 24. marca po slovenski sveti maši v Slovenski hiši. Vsi člani lepo vabljeni!

V slovenski radijski oddaji se bomo spomnili 80-letnice dr. Valentina Meršola — nedeljo, 17. marca. Vsi se še dobro spominjamo njegove velike in odločilne vloge na Vetrinskem polju v letu 1945. Slovenska ura je na radio Antartida vsako nedeljo ob 14.30 uri.

Seja Medorganizacijskega sveta bo v petek, 29. marca ob 20. uri.

Slovenski dan bo letos 21. aprila in sicer v Slomškem domu v Ramos Mejia.

Zveza Slov. Mater in Žena sporoča, da bomo pričele z letošnjimi predavanji v četrtek 28. t. m. ob 18 v mali dvorani Slov. hiše. Govorila nam bo že vsem poznana predavateljica gospa Mira Ecker. Vse gospe in gospodične lepo vabljene! Prvo redno sejo pa bomo imele v sredo 20. t. m. ob 17.30.

SLOVENSKI SREDNJEŠOLSKI TEČAJ

„MARKA BAJUKA“ V SLOVENSKI HIŠI

- Začetek pouka: v soboto, 23. marca, ob 18, sv. maša na čast sv. Duhu in zbor vseh študentov.
- Vsem staršem, domovom, organizacijam in študentom sporočamo šolski koledar za leto 1974. Pouk bo 6. in 20. aprila; 4. in 18. maja; 1. in 15. junija; 29. junija in 6. julija ter 27. julija; 10. in 24. avgusta; 7. in 21. septembra; 5. in 19. oktobra; 2. in 16. novembra; 23. novembra bo sklep.
- Opozarjamo, da zadnje uro vsakokratnega pouka ob sobotah ne bomo dovoljevali dijakom odhoda zaradi kakršne koli prireditve isti večer ali naslednji dan.

XXVII. REDNI OBČNI ZBOR

DRUŠTVA ZEDINJENA SLOVENIJA

Upravni odbor društva Zedinjena Slovenija sklicuje XXVII. redni občni zbor v nedeljo, 24. marca 1974, ob 9.30 v mali dvorani Slovenske hiše, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires.

DNEVNI RED

1. Izvolitev dveh overovateljev zapisnika in preštevalcev glasov.
2. Čitanje in odobritev zapisnika zadnjega občnega zbora.
3. Poročilo upravnega sveta, nadzornega odbora ter sklepanje o njih.
4. Slučajnosti.

Po določilu 16. člena društvenih pravil bo občni zbor sklepčen ob vsaki udeležbi eno uro pozneje, kot je sklican.

Z vsemi pravicami se morejo med seboj zastopati zakonci ter starši in otroci. Pooblaščenec morejo imenovati tudi člani, ki biva izven Velikega Buenos Airesa, ali jih ovira bolezen ali službena zaposlitev. Pooblaščenec se mora izkazati s pismenim pooblastilom.

Pred občnim zborom bo v kapeli Slovenske hiše sveta maša.

SLOMŠKOV DOM, nedelja, 17. marca

TOMBOLA

Nad 500 bogatih dobitkov!

Klicanje števil od 15 dalje

Slovenski dom v Carapachayu

sobota, 30. marca

ob 20

SPOMINSKO KRESOVANJE

ob tridesetletnici tragične smrti
FRANCETA BALANTIČA

Ob kresu bosta nastopila zbora:

Mladina iz Carapachaya (g. Pirc) in

„Karantanija“ (ga. M. Fink-Geržiničeva)

Govori bo g. dr. Srečko Baraga ob prikazanju 70 originalnih slik iz tistih časov.

Deklamacije in recitacije Balantičeve poezije.



RUTA 205 FTE. ESTACION
TEL. 295-1197

AVDA. 25 de MAYO 136

ALMAFUERTE 3230
a 1 cuadra Municipalidad

AVDA. PAVON/H. YRIGOYEN 8854/62
TEL. 243-2291/3058 (Entre Boedo y Sáenz)

Opozarjamo, da imamo v Lomas de Zamora, v našem novem velikem lokalu, vedno na razpolago najfinejšo pohištvo

EZEIZA

C. SPEGAZZINI

SAN JUSTO

LOMAS DE
ZAMORA